

Naša krava je zagledala luč tega sveta šele pred tremi leti. Pa je že velika kot prava krava! Naš Francek je tudi tri leta star, pa je še majhen kot škrat. Gotovo zato, ker je tako izbirčen in bi meni najraje vse sladkorčke pohrustal.

Spredaj ima glavo, zadaj rep. Na glavi ima roge, s katerimi včasih pobode sosedovega psa. Kadar je lačna, zatrobi: mu-uuu. Dekla Mica ji vrže v jasli naročaj sena. Ona kosi in večerja kar brez žlice. Zob si nikoli ne umije in tudi ostankov jedi si ne izbeza izza zob kot naš stric, ki je prišel na počitnice in je v mestu velik gospod.

Na nogah ima parklje in kadar hodi, maha z repom kot z zastavo ter podi muhe. Vode popije pol škafa naenkrat. Kadar naš hlapec pije sadjevec, ga oče oštejejo: »žlampaš kot krava!« Jaz pa pravim kravi, kadar pije vodo: »žlampaš kot Miha!«

Krava pije vodo, iz vode pa naredi mleko, smetano in maslo. Krava hrusta seno, iz sena pa naredi meso in kosti. Dokler je živa, jo imenujemo krava, ko pa je mrtva, ji pravimo goveje meso. Kadar jo mesar zakolje, se mi zelo smili, ko pa mati vržejo njeno meso v lonec, se mi meso nič ne smili. Vsi moramo enkrat umreti.

Nada Martelančeva

Márijanova misijonska ura

Popoldne je. Mama v kuhinji pripravlja večerjo, očka je v službi. Marijan in Janez sedita v predsobi, kar na tleh. Marijan takoj za glavnimi vrati, Janez pa čisto na drugem koncu, njemu nasproti. Zabavata se tako, da drug drugemu porivata konja na kolesih.

»Porini vendar naravnost, ne tja v zid!« poučuje Marijan mlajšega bratca. Marijan je namreč že velik učenjak. Kaj mislite — že tri razrede je zdelal in zadnjega celo z odličnim uspehom. Petletni Janez pogumno porine konja, toda — ta nebodigatreba se sredi hodnika zaleti naravnost v zid! Kako se je Marijan namrdnil!

»Pa sem ti rekel, da ga porini že enkrat naravnost. Kar sam ga pojdi sedaj iskat! Jaz ga že ne grem več!« Janez se je obupano stisnil v kot.

Vtem je pozvonilo. Marijan je skočil pokonci in odprl vrata.

»Hola, hola, Majda!« je na ves glas pozdravil sestro. To je tudi Janeza spravilo iz kota in oba sta z veseljem spremila sestro v kuhinjo k mami. Leseni konj je bil v hipu pozabljen.

Majda je kar cela gospodična, saj ima za sabo že težki izpit, ki se mu pravi mala matura. Zato se za vrišč bratcev ne zmeni mnogo. Lepo pozdravi mamo in odide v svojo sobico.

Bratca pa za njo in ji ne dasta miru.

»Majda,« hoče vedeti najmlajši, »kje si pa bila?«

»V mestu.«

»Pa kje v mestu?« bi rad Marijan natančnejših pojasnil, medtem ko spravlja Majda različne stvari iz torbice. Bratca jih seveda radovedno gledata, kot bi jih še nikdar ne videla.

»Pri misijonskem krožku,« odvrne Majda in razloži po mizi vsebino svoje torbice.

»Joj, joj, slika! Kakšna knjiga pa je to?« se živo zanima Marijan.

»Katera, katera?« je radoveden tudi Janez in se že kobaca na stol, da bi tudi on videl na mizo,

»Preberi naslov, pa boš videl,« dé modro gospodična Majda. Marijan potegne knjigo k sebi in začne zlogovaje: »Mi-si-joon-ski koledar. Pa slike ima! Ali smeva gledati slike? Majda, slišiš?«

»Kar glejta, samo pazita na koledar.« Majda se usede k oknu in začne šivati nogavice. Nekaj minut je vse tiho. Pa se spet oglasi Marijan:

»Majda, kaj pa misijonarji prav za prav delajo tam v daljnih deželah? Z zvončkom v roki hodijo iz kraja v kraj, zbirajo ljudi in jih krščujejo, kajne!«

»Potem pridejo pa ljudožre — žer — ljudožerci in misijonarje pojedjo. Jaz to vem,« se oglasi Janez.

»Ti to veš? Kdo ti je pa povedal?« ga vpraša nasmejana Majda.

»Dolžanov Mihec, ki bo šel že v drugi razred, veš,« odvrne nekoliko užaljeno malček. Ni mu bilo prav, da se Majda smeje njegovemu modrovanju.

»No, saj imaš tudi ti prav. Včasih se je res dogajalo, da so kakega misijonarja pojedli ljudožerci, danes pa ni več take nevarnosti, ker je tudi ljudožerce že pamet srečala.«

»Ampak z zvončkom pa hodijo zares in...« Majda je prekinila bratovo gostobesednost:

»Nak! Delo misijonarjev je drugačno.«

Marijan je začudeno razprl oči:

»Kaj — kaj pa potem gredo delat tako daleč?«

Majda se samozavestno nasloni nazaj na stol: »Cerkev gredo gradit.«

Pa se vmeša Janezek: »Ali vzamejo tudi zidarje s seboj?«

Marijan ga pouči: »Saj zidarje lahko tudi tam najamejo. To bi pa že lahko vedel!«

Najbrž bi prišlo celo do prepira, da ni Majda pomirljivo segla vmes.

»Saj me nista prav razumela! Saj misijonarji ne hodijo tja daleč preko morja cerkve — stavbe gradit. Kaj si ti, po veri, seveda?«

Marijan se moško odreže: »Kaj me tisto vprašuješ? Katoličan vendar!«

»To se pravi, da si člen katoliške Cerkve. Ali si potemtakem kamen ali kaj podobnega v zidani cerkvi, na primer v stolnici?«

»Ne. Kako bom kamen, če sem pa živ!«

»Na, vidiš. Saj si v Marijinem vrteu, ne? Pa si sam?«

»Mnogo dečkov nas je.«

»Da, več vas je. Pa ste kar sami?«

»Ne, gospod katehet je vedno tudi z nami.«

»Vidiš, Marijan, vrtec je družba, ki jo vodi gospod katehet. Prav tako je tudi Cerkev družba, ki jo vodi Jezusov vidni namestnik — papež. Vsi katoličani smo njeni člani, udje, boš tudi večkrat slišal. Tudi ti. Kdaj pa si postal njen člen?«

»Gospod katehet je rekel, da po krstu.«

»S krstom si postal člen Kristusove Cerkve, in ne samo to, postal si tudi otrok božji. V nebesih imaš Očeta in, če boš vse življenje živel kot dober katoličan, boš šel po smrti k Njemu v večno slavo. In zdaj poslušaj: Pogani pa nimajo Kristusove Cerkve in tako ne poznajo prave poti v zveličanje. Zato se njihove duše toliko laže pogubijo in gredo v pekel. Kristus pa je kri pretil za zveličanje vseh duš. Ali morda veš, kaj je naročil apostolom, preden je šel v nebesa?«

Marijan je nekoliko pomislil, nato je povedal: »Pojdite in učite... ne, pojdite po vsem svetu in učite vse narode!«

»Tako je naročil. Apostoli so zvesto izpolnili njegovo naročilo, prav tako tudi njihovi namestniki. Zato je Cerkev, ki je bila takoj, ko jo je Jezus ustanovil, zelo majhna, danes že precej razširjena po svetu. Ni pa še zadosti velika. Glej, Kristusova Cerkev je kakor tvoje telo; bilo je majhno, pa je zraslo in bo še raslo, dokler ne boš odrasel mož. Tako tudi Cerkev, ki je ‚skrivnostno telo Kristusovo‘, gotovo vam je že to povedal gospod katehet...«

»Je povedal — in Jezus je glava tega telesa.« je hitro vpadel Marijan, češ: jaz pa tudi nekaj vem.

»Da. In Cerkev kot telo mora rasti, to se pravi, razširiti se po vsem svetu. Kakšen bi ti bil, če bi zdajle nehal rasti, kaj?«

»Oh, pritlikavec bi ostal, to pa zares ne bi hotel.«

»Tudi Cerkev ne sme ostati ‚pritlikavec‘, ampak mora zrasti. Jezus, ki je Cerkev ustanovil, da vodi ljudi k zveličanju, in je njena glava, nikakor ne bi pustil, da bi Cerkev prenehala rasti. On hoče še več — hoče, da vsi ljudje, vsi udje tega skrivnostnega telesa — Cerkve delajo na to, da raste. To je čisto naravno. Da se tvoje telo razvija, morajo tudi sodelovati vsi udje. Ni dovolj, da samo tvoja roka prinese kos kruha v usta; zobje ga morajo zmleti, želodec prebaviti, preden se spremeni v kri, in tako omogoči rast tvojega telesa. Kako bi bilo, če bi se kak ud uprl in ne bi hotel delati? Če bi n. pr. noge rekle: ‚Nak, zdaj pa ne bomo več hodile!‘ Ali bi usta zagrozila: ‚Ne bomo več jedla, ne govorila!‘ To bi se telesu slabo godilo! In če bi se celemu telesu slabo godilo, bi se tudi posameznim udom. Noge, ki bi več ne hotele hoditi, bi tudi same odrevenele in bi jih bolelo. In če se sedaj spet povrnemo k skrivnostnemu telesu Jezusa Kristusa — k Cerkvi in spet ponovimo, da smo katoličani udje tega telesa — kaj sklepamo iz tega? Da moramo vsi, prav vsi katoličani, otroci in odrasli sodelovati pri rasti Cerkve!«

»Potem bi morali iti vsi v misijone?« vzklikne začudeno Marijan. »Kdo bi pa doma ostal?«

»Ali gredo vsi ljudje na vojsko, kadar je vojska?«

»Ne, samo vojaki.«

Ob teh besedah je še Janezek spet prisluhnil. Prej, ko ga razgovor ni več zanimal, je bil zlezal pod mizo in znova listal po koledarju.

Majda je nadaljevala: »Drugi pa ostanejo doma in držijo roke križem, kajne? Če tako misliš, se zelo motiš. Vojakom v vojski je treba hrane, vedno novega orožja. To bi se dobro vojskovali, če bi morali še sami obdelovati zemljo, sejati in žeti pšenico, jo mleti v moko in peči kruh! Pa če bi morali orožje izdelovati v strelskih jarkih! Vse to, hrano, orožje in vse, kar potrebujejo, jim morajo preskrbeti oni, ki so ostali doma. Prav tako je s Kristusovimi vojščaki. Nekateri gredo v boj — v misijone, drugi jim pa moramo pomagati doma, v zaledju. Ali zdaj vsaj malo razumeš, kaj je misijonsko delo in zakaj moramo tudi mi sodelovati?«

»Sem že razumel... Zdaj pa še to povej, kako naj pomagamo misijonarjem? Hrane jim ne moremo pošiljati...«

»O, še kaj več kot hrano jim lahko pošiljamo! Molimo lahko! Molitev še oblake predere, pravijo. Lahko pa jim tudi z drugimi darovi pomagamo, da morejo v poganskih deželah zidati šole, sirotišnice, bolnišnice in drugo, kar vse je potrebno v misijonih, da pogani vidijo, da jim misijonarji ne samo nočejo storiti nič hudega, ampak jim celo prinašajo dobro, za dušo in telo. Tudi otroci lahko mnogo pomagata. Največ in najbolj pametno pomagata, če se vpišete v Družbo sv. Detinstva (DSD). Člen te družbe vsak dan moli in vsak mesec daruje najmanjši denar, to je zdaj pri nas 5 cent. Mnogo so že pomagali tako združeni otroci misijonarjem za pomoč poganskim otro-

kom. Zidajo sirotišča za otroke brez staršev, šole in podobno. Tam lahko vzgajajo otroke krščansko. Koliko katoličanov, koliko členov Jezusove Cerkve na tak način pridobe! In veš, koliko otrok je že včlenjenih v Družbi sv. Detinstva?»

»Pomisli: 8 milijonov!«

»Joj! 8 milijonov!« Marijan se je kar prijel za glavo. »Jaz bom tudi pomagal! Namesto da bi kdaj liro dal v prašička, jo bom dal za misijone in vsak dan bom molil. Kaj pa moram moliti?«

»Zdravamarijo in sveta Devica Marija, prosi za nas in za uboge poganške otroke! Pa še koga drugega lahko za to pridobiš. Vsi otroci so lahko člani Družbe sv. Detinstva, tudi majhni.«

»Jaz tudi?« se vmeša še mali Janezek, na katerega sta brat in sestra med razgovorom kar pozabila.

»Kje pa vendar si? Pod mizo!« se začudi Majda. »Seveda, tudi ti si lahko člen Družbe sv. Detinstva in še manjši otroci tudi. Tudi taki, ki ne znajo še sami moliti. Namesto njih pa morajo moliti manice. Pa še nekaj vama povem: Slovencev nas ni veliko. Pravijo, da smo majhen narod. Zato pa moramo biti toliko bolj vneti misijonski delavci — na misijonskem polju ali pa doma v zaledju — da bomo velik misijonski narod!«

»Živio! Prav imaš!« je začel vzklikati Marijan.

»Ampak...« je naenkrat zamišljeno uprl pogled v sestrico in si s prstom vrtal čelo, »kje se naj pa vpiševa?«

»No, to pa res ni nič posebnega. Kar pri gospodu katehetu se oglasi.«

»Majda, kje si pa ti vpisana v Družbo sv. Detinstva Jezusovega?«

»Jaz?« se je ponosno vzravnala Majda. »Jaz sploh nisem vpisana v Družbo sv. Detinstva Jezusovega.«

»Ne?« je razočaran vzkliknil Marijan in si je mislil: »Na, nama toliko govori o misijonih, sama pa niti v Družbo sv. Detinstva ni vpisana!«

Pa mu je Majda pregnala črne misli:

»Hm, veš, jaz sem članica Družbe za širjenje vere (DŠV) in še več molim in darujem za misijone. Člani Družbe sv. Detinstva morejo namreč biti le otroci, ki še niso stari dvanajst let. Jaz jih imam pa že štirinajst.«

Marijan je hotel še nekaj pripomniti, pa je zazvonil zvonec. Majda je šla odpirat. Marijan se je obrnil k bratcu, ki je še vedno čepel pod mizo, in mu rekel:

»Ti, Janez, veš kaj?«

»Kaj pa?« je Janezek pomolil glavo izpod mize. »Najbrž bo Marijan spet kakšno zanimivo igro iznašel,« si je mislil.

»Hm, veš kaj, kaj ti misliš, ali ne bi bilo pametno, če bi jaz šel v misijone?«

»Ti? Ti, da bi šel Cerkev gradit? Saj si še premajhen, čeprav si večji kot jaz.«

»Seveda sem zdaj še majhen in se moram še mnogo učiti. Ampak kadar bom velik, bom postal prav gotovo misijonar in...«

»Joj, naš Marijan misijonar, naš Marijan misijonar!« je izbruhnil Janezek in planil k vratom in v kuhinjo: »Mama, Majda, očka-a-a! Marijan pravi, da bo misijonar!«

Po vsej hiši je odmevalo njegovo kričanje. Stene menda še niso nikdar čule besede misijonar. A po tem dogodku so jo čule še večkrat, prav pogosto.

Mali družinski misijonski krožek se je po današnji prvi misijonski uri še večkrat sestal in koval načrte. Ali bo iz njega res kdaj izšel novi slovenski misijonar...? Morebiti...